

[Karen Thuroe Hansen.]

at bibeholde valgfrihed om valget af livsform, uanset om visse kvinder dermed må acceptere at indtage den for kommunisterne så diskriminerende stilling at lade sig forsørge af en mand.

Det konservative folkeparti kan ikke medvirke til forslaget, men vi vil, som vi også gjorde ved sidste forslag, medvirke til behandlingen i udvalget.

Ebba Strange (SF):

Inden jeg tager fat på de enkelte punkter, vil jeg da godt takke Danmarks kommunistiske parti, fordi de er kommet med dette forslag.

Jeg konstaterer med glæde, at fru Hanne Reintoft åbenbart, siden vi havde debatten om kvindekommissionens betænkning i november 1974, har overvejet sagen, idet hun nu selv foreslår nedsat et udvalg til kritisk gennemgang af eksisterende love m. v. Jeg foreslog under debatten i november, at der skulle nedsættes et ligestillingsråd. Det stillede fru Hanne Reintoft sig noget skeptisk over for. For mig er det ikke afgørende, om et organ hedder et råd eller et udvalg, eller hvad det hedder; for mig er det afgørende, at vi får dette organ nedsat, og derfor er jeg glad for, at fru Hanne Reintoft har taget det med i sit forslag i dag. Jeg er også glad for socialministerens tilsagn om, at hun gerne vil nedsætte et sådant ligestillingsorgan. Det var jo ikke det svar, vi fik af den daværende socialminister i november 1974. Jeg kan godt se, at fru Hanne Reintoft kalder det et kvindediskrimineringsudvalg, men det skal ikke være væsentligt for mig.

Dog mener jeg, det er vigtigt, at et sådant udvalg får mere udvidede beføjelser end dem, fru Hanne Reintoft regner op. Jeg mener ikke blot, et sådant udvalg skal være opmærksom på den lovgivning, der finder sted omkring ligerets- og ligestillingsproblemer. Jeg mener også, et sådant udvalg må have opmærksomheden henledt på de mange andre forhold i erhvervslivet, i det offentlige liv, ved besættelse af stillinger, ved adgangen til uddannelse, ved brugen af reklame og mange andre områder i vort samfund, hvor vi dagligt oplever en diskriminering af kønnene — måske i højere grad, end vi oplever den på det lovgivningsmæssige område. Jeg håber altså, vi kan blive enige

om, når dette udvalg skal nedsættes, at give det et videre kommissorium end det, fru Hanne Reintoft her har skitseret.

Jeg vil opholde mig ved et par enkelte af de punkter, fru Hanne Reintoft foreslår i sit forslag til folketingsbeslutning. For mig er det en lille smule tragikomisk at diskutere netop dette forslag her i tinget i dag. To af punkterne handler om daginstitutionspladser. Daginstitutioner har altid været i centrum i kvindedebatten, og når fru Kirsten Sparre Andersen i dag med vrede i stemmen siger, at det er, som om de socialistiske kvinder har sat sig på kvindesagen, så vil jeg godt sige, at vi både i betænkningen fra 1963 og i betænkningen fra 1974 — fra kommissioner, der ikke har været præget af socialistiske kvinder — har fået stærke opfordringer i retning af at målsætningen for daginstitutionsudbygningen var, at alle børn i førskolealderen skulle have plads i en daginstitution. Det har stået i centrum i kvindedebatten, fordi alle kvinder har været klar over, at netop et forsvarligt og godt pædagogisk udviklingsmiljø for børnene var en betingelse for, at kvinderne kunne føle sig økonomisk frie, som fru Kirsten Jacobsen nævnedes. Jeg er helt enig med hende i, at den økonomiske frihed er en betingelse for en ligestilling. I dag ser vi altså et felttog mod daginstitutionerne af dimensioner, som vi aldrig har oplevet før, et felttog mod børn og et felttog mod kvinder. Fordi der er nedadgående konjunkturer i erhvervslivet, regulerer vi den kvindelige arbejdskraft netop ved at beskære daginstitutionsområdet og ved at gøre betalingen så høj, at kun de velstillede har råd til at bruge daginstitutionerne. Det er situationen i dag.

Jeg vil da hilse fru Hanne Reintofts forslag med glæde, men må altså konstatere, at der nok ikke er store chancer for at få disse ting igennem.

Fru Hanne Reintoft mener også, man skal indskærpe kommunerne deres forpligtelse i forhold til daginstitutionsområdet. Det vil jeg gerne være med til, men det er unægtelig lidt svært at indskærpe kommunerne denne forpligtelse i en situation, hvor staten forhindrer kommunerne i at opfylde deres forpligtelser ved at overvælde nye byrder på dem og ved at nægte dem ret til at regulere fripladsgrænserne, sådan som de ønsker det.